Átutazók
(Részlet)

(…)
Takashi Tan az utolsó elektródát is felerősítette Dick Mortimer fejbőrére. Elégedetten jelentette:

– EEG kész!

– EKG kész! – recsegte zord ábrázattal a köpcös doktor Friend is. Összehúzott szemmel figyelte az érzékelőtapaszokat, amiket az előbb erősített fel az alany mellkasára. A monitoron egyelőre egy egyenes vonal futott, jelezve, hogy a vizsgálat még nem indult el.

– Nora? – Hátrapillantottam a negyedik asszisztensem felé, aki az egyik komputer kalibrálásával volt elfoglalva.

– Minden rendben – sóhajtotta. – Holográfia kész!

– Kezdem az altatást! – közölte Susan, és leheletnyit állított az infúziós pumpa cseppszámán.

Dick Mortimer az acéltraverz vizsgálóágyán feküdt kényelmes, tejfehér kezeslábasban, egykedvűen, semmitmondó arckifejezéssel. Megtapogattam a csuklóit és a lábfejeit rögzítő pántokat, megvizsgáltam a nyakvénájába kötött kanült, ellenőriztem a vékony platina impulzuscsöveket, melyek három irányból meredeztek a koponyája felé.

Már éppen megfordultam volna, hogy visszatérjek az üvegfalon túlra, amikor Mortimer megszólalt mély, reszelős hangján:

– Miss Madison… kérem! Szeretném, ha itt maradna, és fogná közben a kezem!

Megtorpantam. Mi történt a férfival azalatt a fél óra alatt, amíg az előkészítéssel voltam elfoglalva? Eddig úgy látszott, egy macsóval van dolgunk, akit semmi sem rettenthet meg.

– Ne aggódjon, Dick! Minden rendben lesz.

– Most… most már… nem vagyok biztos benne.

– Talán aggasztja valami? – kérdeztem közelebb hajolva.

– Nem tudom… valahogy rossz érzésem támadt.

Felsóhajtottam. Egy ideje nekem is rossz érzéseim voltak a kísérlettel kapcsolatban, de eszem ágában sem volt bevallani.

– Higgye el, hogy mindenre felkészültünk! Kontroll alatt tartjuk az összes életfunkcióját és…

– Maradjon mellettem! Kérem!

– Dick, ha nem akarja a kísérletet, még visszaléphet.

– Megcsinálom – nyögte. – Meg akarom csinálni! Kell a pénz. – Tudja mit? Felejtse el, amit az előbb mondtam! – Erőltetetten felnevetett. – Nem is értem, mi történt velem. Általában nem vagyok ennyire beszari alak.

– Rendben, felejtsük el!

Végigpillantottam sovány testén, szőkésbarna, ritkás haján és szakállán. Halványkék szeme rémületről árulkodott, az arcát elborító szeplői izzottak a laboratórium halvány derengésében.

– Ígérem, hogy vigyázni fogunk magára! Nem történhet semmi baj. Ha minden jól megy, olyan lesz, mint egy sétagalopp.

Bátorítóan rámosolyogtam, megszorítottam a kezét, és visszatértem a vastag üvegfal mögé, amely a műszaki részleget elválasztotta a belső, holografikus teremtől.

– Zsilip le! Klíma be! – adtam ki az utasítást, és figyeltem, hogyan ereszkedik helyére az üvegajtó, légmentesen elválasztva a belső termet tőlünk.

– Traverz fel! – A rozsdamentes acélszerkezet csigalassúsággal kezdte emelni Mortimer testét a három méter magasan lévő koordinátapontig.

A huszonöt méter átmérőjű, tíz méter magas, körlakú belső termet hangszigetelt üvegfal védte a külvilágtól. Az üvegfalon innen egymástól egyenlő távolságra helyezkedtek el a komputerek, mögöttük az asszisztenseimmel. A vezérlőkonzolt én felügyeltem. Számításaim szerint, a folyamat a továbbiakban nem igényel emberi beavatkozást.

Fejemre erősítettem a kommunikátort, és próbaképpen beleszóltam:

– Doktor Freud, hall engem?

– Friend… ha kérhetem – önérzeteskedett a doki. – Vérnyomás százhuszonegy per hatvankettő, szívfrekvencia hetvennégy… szaturáció száz… vérgázok normális szinten… légzésszám húsz, enyhén ventilál. Hőmérséklet harminchét. Minden rendben.

– EEG kalibrálás indul! – utasítottam Takhasit, és a saját monitoromon figyelni kezdtem az adatokat.

– Hiteljel jó – jelentette. – Csak a szokásos műtárgyak: miogén artefaktumok, szemmozgás, pulzusszám, verejtékezés.

– Nora… zajszűrést be!

Negyedik asszisztensem kissé elmélázott a komputere előtt, mert nem hallotta meg elsőre, hogy szólítom. Lemondóan néztem karmazsinvörös hajára, mely annyira nem illett a környezethez, hogy émelyegni kezdtem tőle.

– Nora! – szóltam rá, immár sokkal erélyesebben.

– Igen… itt vagyok – rezzent össze. – Holográfia be.

– Takhasi?

– Tizenkét hertz… alfa hullámok.

A fülhallgatóm úgy recsegett, mint amikor rizsszemeket pergetnek egy fémlábasba.

– Susan… altatás indul!

A központi monitoron figyeltem, ahogy az infúzióspumpa dugattyúja lassan benyomja Mortimer nyaki vénájába az altatószert.

– Takhasi?

– Nyolc hertz… théta hullámok.

Alig fél perc múlva újra megszólalt:

– Három hertz… egy hertz… delta tevékenység. Elkaptuk.

Odafent a magasban ezüstös párafelhő vette körül Dick Mortimer testét. Lassú áramlással gomolygott körülötte, optimális szinten tartva a hőmérsékletét. Az ultraviola fényben a kezeslábasa kísértetiesen fehérlett.

Figyeltem a monitorokon az életfunkciók változásait, de főként a középső, legnagyobb képernyőt, ahol elindultak a látszólag rendezetlen számjegyek hosszú sorai.

– Dekódoló impulzus elindult – jeleztem.

– Egy hertz… tartja.

– Doktor? – szóltam Friendhez, bár én is jól láttam az ellenőrző képernyőt.

– Életfunkciók normális szinten.

– Susan… Nora?

– Minden rendben – felelték a lányok csaknem egyszerre.

– Oké, hölgyeim és uraim! Öveket becsatolni! Helyezkedjenek el kényelmesen, mert olyan utazásban lesz részük, amilyenre legjobb álmaikban sem számítottak!

Ujjamat rátettem a DIW billentyűre.

– Figyelem! Előhívó impulzushullám indul!

Egy határozott mozdulattal lenyomtam.

Az első pillanatban semmi sem történt, aztán az ellenőrzőmonitoron elindultak a számsorok több oszlopban.

– Alapvonal stabilizálás – jelentettem, és egy cseppet állítottam a finomhangolón. A főműveletet, a bemenő impulzusok szabályozását én irányítottam, de az asszisztenseimnek tudniuk kellett minden mozdulatomról, hiszen a további feladataik attól függtek, hogyan döntök. A kísérlet legfőbb felelőse én voltam, de a résztevékenységekért mindenki külön felelt.

– Amplitúdómoduláció indul! – jeleztem. Amikor megjelentek a várt számsorok, megkönnyebbülten felsóhajtottam:

– Bemenő jelek rendben.

Csaknem egy perc eltelt, mire megjelent az első válasz. Odabent, a belső terem koordinátahálózata egy pillanatra felfénylett, utána a terem sötétségbe merült. Csak egy apró fénypont maradt vissza középen, másfél méter magasan, pontosan Mortimer teste alatt. Lélegzetvisszafojtva figyeltük, mi alakul ki belőle, de egyelőre nem mozdult, nem nőtt, nem tűnt el. Egyáltalán nem csinált semmit.

Hat másodperccel később elképesztően tiszta élőkép tárult a szemünk elé, és olyan valósnak hatott, hogy a meglepetéstől akaratlanul is benntartottam a levegőt. A többiek is így lehettek vele, mert egymás után hallottam meg a hatalmas levegővételeket a fülhallgatóból.

Aztán kitört a tapsvihar. Ujjongás, nevetés hangjai töltötték be a gyűrű alakú külső termet.

– Gratulálok, Laura! – hallottam meg a hátam mögül egy ismerős hangot. – Remekül csináltad.

Megperdültem, és rácsodálkoztam Jackre.

– Mikor érkeztél? – kérdeztem, de nem mozdultam. Azt akartam, hogy ő tegye meg az első lépést.

– Két órával ezelőtt szállt le a gépem Changin. Egyenesen idejöttem, mert látni akartam az első eredményeket.

Végignéztem Jack Romackon, és megállapítottam, hogy nem sokat változott az alatt a tíz év alatt, amióta nem láttam. Szőkésbarna haja, óceánkék szeme erős kontrasztban állt lebarnult arcszínével. Bőre ránctalan volt, ha nem számítjuk azokat az ismerős szarkalábakat a szeme sarkában, amik akkor váltak kifejezettebbé, amikor nevetett.

Visszafordultam a holografikus kép felé. Az üvegfalon túl egy ismeretlen utca képét figyelhettük úgy, mintha térben és időben mi is jelen lettünk volna. A fényekből és az árnyékokból ítélve késő délután lehetett, egy forgalmas város járművektől, járókelőktől zsúfolt utcáján. New York vagy Boston?

Mellettem kinyílt az ajtó és Mr. Wagner trappolt be a helyiségbe. Egyáltalán nem örültem a jelenlétének, de nem volt időm foglalkozni vele, mert figyelmemet lekötötte a holografikus látvány.

– Elkaptuk – jelentettem ki elégedetten.

Jack is a holoképet kezdte figyelni. Parfümillata egy pillanatra elszédített, emlékek tucatjait indította el bennem.

– Én nem látok semmi különöset – tűnődött.

– Nézd ott azt a kocsit!

Ő a jelzett pontra bámult, és megvonta a vállát.

– Porsche kilenctizenegyes… régi darab.

– Múlt századi.

– Semmit sem jelent.

– Újnak látszik.

– Laura! Ne áltasd magad!

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna, amit mondott. Tovább figyeltem a forgalmat, de nem jutottunk előbbre, mert Mortimer mozdulatlan maradt.

Ekkor a belső monitorra, az egóképre néztem. Mortimer szemszögéből mutatta a várost, bár jelen pillanatban nem sokat láttunk belőle, mert ő inkább a járókelőket figyelte, különös tekintettel a fiatal, bögyös, nőnemű egyedekre. Autóban ült, de nem a vezetőülésben, hanem hátul, a jobb oldalon.

A kocsi mellett egy ringó csípőjű, hullámos szőke hajú nő sietett el, a testére simuló kötött pulóverben, és vékony szoknyában. Határozott léptekkel haladt, haját könnyű szél lengette.

Mortimer kihajolt a letekert ablakon, a nő után nézett, végigmérte a feje búbjától mindkét cipője sarkáig. Vagyis csak az egyikig, mert a másik hiányzott. A nő olyan lendületesen, kiegyensúlyozott, ritmikus léptekkel haladt, hogy senki sem vette észre az egyik cipősarok hiányát. Mortimer kiszúrta.

A holokép elhalványult, villogott, áttetszővé vált.

– Frekvenciamoduláció! – jeleztem a többieknek, és egy billentyűkombinációval korrigáltam a hibát.

Amikor a kép kitisztult, a monitoron már a nő arcát láttuk szemből, közvetlen közelről. Kedves mosolya volt, és tökéletes fogsora. Aztán a nő eltűnt, mert Mortimer a távolba, a szemközti házfalon villogó képújságra nézett. Egy parfümöt reklámoztak.

– Hugo Boss for men – mormoltam. – *Ez is* múlt századi. – Jack Romackre mosolyogtam. Kihívóan, némi pimaszsággal. – Szerintem ezt már ötven éve nem gyártják… vagy mégis?

Jack rám sandított; szeme sarkában megjelent néhány szarkaláb. Egykor imádtam ezeket az apró ráncokat.

– Én is ezt használom – jegyezte meg, mintha nem tudnám. Aztán Wagnerre nézett, kissé szabadkozva, kissé csalódottan, mintha elnézést kérne a vizsgálat komolyságához nem méltó élcelődésem miatt.

Makacsul bámultam tovább a képeket. Mortimer közben elmozdult – a szőke nő kikerült a látószögéből, és elmaradt a háta mögött –, aztán elindult az utcán, belebámult a szembejövők arcába, mintha életet keresne a kifejezéstelen tekintetekben. Egykedvű ábrázatok úsztak be, majd libbentek tova a képből.

És akkor megláttam.

Eddig is ott volt, de az utca túloldalán, jóval szemmagasság felett. Mortimer felnézett, így én is megláthattam.

A konzolra csaptam, nem bírtam uralkodni csalódottságomon.

– A rohadt életbe!

Jack is meglátta, amit én. Rámeredt a képernyőre, hunyorgott.

– Sajnálom, Laura! – mondta, és bár ebben is benne volt, az „én-előre megmondtam” tónus, most először éreztem őszintének a szavait.

– Mi történt? – kérdezte Wagner.

Nem fordultam hátra, nem feleltem.

Jack a kimerevített kép bal felső sarka felé bökött:

– A számok a faliújságon, Mr. Wagner! Kétezer-százhuszonegy, május hetedike, tíz óra harminchat perc. Ez egy nem egészen tíz évvel ezelőtti kép.

– Tehát újabb kudarc – állapította meg a férfi. – Romack, jöjjön velem!

– Igen, uram. – Jack mondani akart nekem még valamit, de beérte egy reménytelen pillantással, és ez arra utalt, hogy komoly a baj.

Elindultak az ajtó felé.

– Szívfrekvencia nő – jelzett váratlanul a doktor. – Nyolcvankilenc… kilencven… vérnyomás esik.

Felpillantottam Mortimer fehérlő testére.

– Takhasi? – szóltam bele a mikrofonba kissé magasabb hangon, mint szerettem volna.

– Nyolc hertz… théta hullámok. Jön kifelé.

– Mi folyik itt? – kérdeztem gombóccal a torkomban. Próbáltam átlátni a helyzetet. – Susan?

– Altatás rendben. Nem értem, mi a…

– Szívfrekvencia száztíz… légzésszám harminc – jelentette tovább a doki. – Hyperventilláció.

A tesztmonitoron jól látszott, hogy Mortimer erősen izzad, arcán apró rángások futottak át.

– Szaturáció esik. Kilencvenhárom… kilencven… nyolcvankilenc… vérgázok kóros szinten. Pulzusszám nő.

Az én pulzusszámom is felszaladt a váratlan fordulatra, és elöntött a verejték. Végigpásztáztam a képernyőket, és meg kellett állapítanom, hogy nagyobb a baj, mint gondoltam.

– Leállunk! – adtam ki az utasítást. – Hozd le, Nora!

– Görcsroham – hallottam meg a doki hangját a fülhallgatóban. Már egyáltalán nem volt szenvtelen és rezignált. Izgatottan kapta le fejéről a kommunikátort, és törölte meg verejtékező homlokát.

Odabent lassan süllyedni kezdett az acéltraverz Mortimer, most már szabad szemmel is láthatóan rángatózó testével. Nora felkapcsolta a fényeket és kinyitotta a zsilipet.

– Mi ez? – kérdezte Jack. – Epilepszia?

Most vettem csak észre, hogy Jack és Wagner nem hagyta el a helyiséget, hanem néhány lépésnyire mögöttem ácsorognak.

– Nem tudom. Takhasi?

A fiatal, maláj asszisztensem még a helyén állt és az EEG monitort figyelte.

– Nem epilepszia – jelentette ki. – Nincsenek tüskék.

– Ritmuszavar… vérnyomás nem mérhető.

– Nora! Nyisd az intenzív-panelt!

Ledobtam fejemről a kommunikátort, és besiettem a terembe. Mire az acéltraverz Mortimer testével visszaereszkedett a helyére, mellette a padlóból kiemelkedett az életmentéshez szükséges műszerekkel felszerelt panel.

– Kamrafibrilláció! – kiáltotta a doktor. Felkapta az egyik automata injektort, és a tartalmát, nagy dózisú Adenozint belenyomta a véna-kanülbe.

Mortimer teste olyan hevesen rángatózott, hogy ha nem tartották volna végtagjait a rögzítő pántok, már a padlón kötött volna ki.

– Nem reagál. Mindenki hátra! Kardioverzió megy.

A doktor Mortimer mellkasához érintette a defibrillátorcsövet, és hatalmas elektromos ütést mért rá.

– Pulzus nem mérhető – jelezte Susan. – Szívműködés leállt.

– Figyelem! – kiáltott fel a doki. – Újra kisütöm.

A következő ütés nagyobbat lökött a testen, de az életfunkciókban nem történt változás.

Kérdőn fordultam Takhasi felé, de ő megrázta a fejét.

– Elvesztettük.

A külső helyiségben Wagner meredten bámult, aztán egyetlen szó nélkül kiviharzott a laborból. Jack tétovázás nélkül követte.

(…)